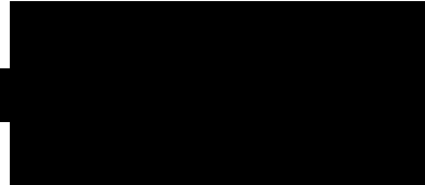

ÜGYVÉDI IRODA

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1198-0/2016
Érkezett:	2016 JÚN 24.
Példány:	2
Melléklet:	14 db
Kezelőiroda:	

TC.
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

Budapest, 2016. június 16.

Aktaszám: KR 2358/1 és KR2358/2

Budapest
Tölgyfa u. 1-3.
1027

a bírósági döntések száma:
18.K.32.468/2015/8.
18.K.32.471/2015/7.

melyek megsemmisítésére az alkotmányjogi panasz elsődlegesen irányul

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK 10.	
FÓLAJSTROMSZÁM	KEZDŐIRATON
Postán (Gyűjtés)	
Érkezett:	2016 -06- 17
PÉLDÁNY:	2
MELLÉKLET:	4
FÓLAJSTROMSZÁM:	12468/15
UTÓIRATON:	

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Stiftung „Edith Maryon” zur Förderung Sozialer Wohn- und Arbeitsstätten Alapítvány, Indítványozó (székhelye: [redacted], Svájc; törvényes képviselője: [redacted] – a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő, a [redacted] (székhelye: [redacted]) útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-a és 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztjük elő:

Alábbi ügyszámú bírói döntések azonos jogalapja és az azonos felek miatt azok tartalmát a kérelemben összevontan adjuk elő, és a t. Alkotmánybíróságtól mindkét határozatra nézve ugyanazon jogkövetkezmények alkalmazását kérjük.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy **elsődlegesen állapítsa meg a 18.K.32.471/2015/7. számú bírói döntés és a 18.K.32.468/2015/8. számú bírói döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel azok sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az E) cikk (1) és (3) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését, továbbá a Q cikk (2) és (3) bekezdését.**

VI-20

fizetési meghagyás kibocsátásával 740.000,- forint és 844.000,- forint visszerhes vagyonszerzési illeték megfizetésére kötelezte az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. Törvény (továbbiakban „Itv.”) 18. § (1) bekezdése alapján. A 4256909584 számú és a 4256975697 számú fizetési meghagyásokat I/1., illetve I/2. szám alatt mellékeljük.

Az ingatlan adásvételi szerződésekben az Itv. 5.§ (1) bek. f) pontjában foglalt mentességre hivatkoztunk, amely kimondja, hogy az alapítványok teljes személyes illetékmentességben részesülnek, így alapítványunk mentesül a visszerhes vagyonszerzési illeték megfizetésének kötelezettsége alól.

Fizetési meghagyásaiban NAV I. fokú adóhatósága arra hivatkozott, hogy alapítványunk nem felel meg az Itv. 102. § (1) bek. v) pontjában rögzített alapítvány-definíciónak, mely szerint az alapítvány (közalapítvány): magánszemély, jogi személy által tartós közérdekű célra alapított, az alapítvány székhelye szerint illetékes törvényszék által nyilvántartásba vett szervezet. NAV I. fokú adóhatósága álláspontja szerint, ezen rendelkezés csak magyarországi székhelyű alapítványokra vonatkozik, hiszen törvényszék alatt csak magyarországi bírósági szervet lehet érteni, így a svájci székhelyű alapítvány nem vonható az illetékkedvezmény alá.

A fizetési meghagyásokkal szemben fellebbezéseket nyújtottunk be és hivatkoztunk fenti jogszabályhely diszkriminatív jellegére, illetve annak uniós jogba ütközésére.

Fellebbezésünket követően a NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatóság, mint II. fokú adóhatóság helybenhagyta a fizetési meghagyásokat, azok azon megállapítást, hogy „az adózó szervezeti formája svájci székhelyére és külföldi nyilvántartásba vételére tekintettel nem felel meg az alapítvány fent részletezett fogalmi meghatározásának” s mivel az Itv. 102. § (1) bek. v) pontjában meghatározott alapítvány-definíciónak a svájci székhelyű alapítvány nem felel meg, így nem illeti meg őt az az illetékkedvezmény, ami a belföldi székhelyű alapítványokra egyébként kiterjed.

A NAV II. fokú adóhatósága 2929041519 és 2929046020 ügyszámú határozatait I/3. és I/4. szám alatt mellékeljük.

A sérelmezett bírói döntések:

A II. fokú adóhatóság döntései ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát kértük a Fővárosi Közigazgatási- és Munkaügyi Bíróságtól, kérve II. fokú adóhatóság alperes határozatainak hatályon kívül helyezését, az I. fokú adóhatóság által kiadmányozott fizetési meghagyásokra is kiterjedően. Hivatkoztunk az európai uniós jogban megfogalmazott négy szabadság elvére, a megkülönböztetés tilalmára.

Tekintettel arra, hogy a II. fokú adóhatóság, mint a per alperese a korábbi álláspontját fenntartotta ezért a perben részletesen kifejtettük és ismertettük a vonatkozó európai joggyakorlatot, a hasonló ügyekben az Európai Unió Bíróság (EUB) iránymutatását, valamint jeleztük a bíróság számára az uniós jog és a magyar jog ütközésének lehetőségét. A per során indítványoztuk előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését. A 2015. november 26. napján kelt észrevételeink másolati példányait I/5. és I/6. szám alatt mellékeljük.

A bíróság a kereseteinket arra hivatkozva utasította el, hogy azok megalapozottak. Indokolásában kitért arra, hogy az EKSz. 93. cikke nem vonatkozik közvetlen adókra, így jelen visszterhes vagyonszerzési illetékre sem, továbbá arra, hogy az adóhatóság nem azért tagadta meg a kedvezményt Indítványozótól, mert az külföldi székhelyű, hanem azért mert az nem felel meg a törvényi előírásoknak, az Itv. 102. § (1) bek. v) pontjában foglaltaknak, vagyis nincs az illetékes törvényszék (mint magyar bíróság) által nyilvántartásba véve. A bíróság ítéletében azt rögzítette, hogy az EKSz. 18. Cikke és 63. Cikke sem az alperes, sem a bíróság számára nem tartalmaz közvetlen hatályú rendelkezést! A bíróság döntésének indokolásában előadta, hogy amennyiben eltekint a fenti Itv. rendelkezés alkalmazásától, akkor nincs számára olyan közvetlen hatályú uniós jogszabály, amelyet alkalmazhatna, illetve „a közösségi jog nem követeli meg a bírótól a nemzeti jog *contra legem* értelmezését”. Az ítélet azt is rögzíti, hogy „a bíróság ezért nem élt az EKSz. 234. Cikk (2) bekezdésében foglalt, és a felperes (jelen eljárás Indítványozója) által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás lehetőségével sem”.

4.

Az alábbiakban adjuk elő indokolásunkat arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés és bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

4.1.

Az Abtv. 27. §-ára alapított panaszunk esetében 18.K.32.471/2015/7. számú és a 18.K.32.468/2015/8. számú döntések sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését, az E cikk (1) és (3) bekezdését, illetve a Q cikk (2) és (3) bekezdését.

Az Alaptörvény indokolása is rögzíti, hogy Magyarország közreműködik az európai népek szabadságának, jólétének és biztonságának kiteljesedését szolgáló európai egység megteremtésében, és nevesítve is utal az európai egység megteremtésének legfontosabb intézményesült fórumára, az Európai Unióra. Az Európai Unió nemzetközi szerződésen alapuló önálló jogrenddel rendelkezik, amelynek értelmében az uniós jog a tagállamok területén közvetlenül alkalmazandó és a jogalanyok számára közvetlenül is teremthet jogokat és kötelezettségeket. Mivel az Európai Unióban való részvétel jelentősen befolyásolja a magyarországi közhatalom-gyakorlás rendjét és kereteit, valamint az uniós jog nagymértékben meghatározza a magyar jogalanyok jogait és kötelezettségeit, szükséges hogy az Európai Unió keretein belül történő hatáskörgyakorlásra az Alaptörvény - az Alaptörvény egészét átható rendezőelvek között - kifejezett felhatalmazást adjon.

Az Alaptörvény nemzeti szinten is rendelkezik az európai uniós jogforrások kötelező erejének elismeréséről. Az Európai Unió jogforrásai közül több már jó ideje eddig is kötelezően alkalmazandó volt, azonban az Alaptörvény értelmében most már alkotmányi szinten is elismerésre került az, hogy a magyar jogforrások mellett az európai uniós jogforrások is a hazai jogrendszer részei és általánosan kötelező magatartási szabályokat tartalmazhatnak – szemben a sérelmezett bírósági döntésben rögzített megállapításokkal. Az elv összefügg a közvetlen hatály elvével is, amely az európai jog tagállamokban való hatékony alkalmazását segíti elő és az Alaptörvényben rögzített európai egység megteremtésére is irányul.

A bírósági eljárás során többször jeleztük, hogy véleményünk szerint az Itv. vonatkozó rendelkezése ellentétes az Európai Unió Alapjogi Chartájának preambulumban deklarált, illetve az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés (továbbiakban EUMSZ.) Harmadik rész IV. cím 63. cikk (1) bekezdésben foglalt tőke mozgás korlátozásának tilalmával, és az EUMSZ, illetve a Második rész 18. cikkében foglalt állampolgárság alapján történő megkülönböztetés tilalmával. Kértük a Bíróságot, utalja a kérdést előzetes döntéshozatali eljárásra az EUB elé.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 155/A. § (1) bekezdése értelmében az előzetes döntéshozatali eljárás a bíróság által az EUB előtt kezdeményezhető eljárás, amelynek során a bíróság az előtte folyamatban lévő jogvitában alkalmazandó valamely uniós jogi rendelkezés értelmezésére vagy érvényességére vonatkozóan kérdést intéz az EUB-hoz, az EUB pedig a kérdés megválaszolásával iránymutatást ad a tagállami bíróság számára azzal kapcsolatban, hogy az adott uniós jogi rendelkezést hogyan kell értelmezni, illetve - amennyiben a kérdés erre irányul - érvényes-e a szóban forgó uniós jogi rendelkezés.

Az EUB ezzel elősegíti a jogvitának az uniós jog alapján történő eldöntését, valamint biztosítja az uniós jog egységes alkalmazását és értelmezését, közreműködik az európai egységnek az Alaptörvény által is deklarált megteremtésében.

Az előzetes döntéshozatali eljárás célja annak biztosítása, hogy a nemzeti bíróságok szintjén is egységes értelmezés alapján kerüljön alkalmazásra az uniós jog. Az előzetes döntéshozatali eljárás valójában a nemzeti bíróságok részére adott útmutatás a számukra túlságosan összetett vagy kevésbé átlátható uniós jogi kérdésekben. Ugyanakkor e jogintézmény alkalmazásával elkerülhető, hogy a különböző tagállami bíróságok az uniós jogot eltérően alkalmazzák. Mindebből szervesen következik az előzetes döntéshozatali eljárás másik célja is, amely a jogkereső felek bírói jogvédelmének javításaként foglалható össze; része annak, hogy a jogkereső fél tisztességes, fair eljárásban részesüljön!

Jelen esetben a per tárgya, a jogvita tárgya a belső jog (Itv. vonatkozó rendelkezései) és a közvetlen hatályú uniós jog (EUMSZ 18. és 63. cikk) ütközése, valamint az uniós jog értelmezése volt. Az kellett a bíróságnak eldöntenie, hogy a közvetlen hatályú uniós jog, a bemutatott európai joggyakorlat értelmében, hogyan alkalmazandó.

A bíróság azonban teljes mértékben figyelmen kívül hagyta arra irányuló kérelmünket, hogy forduljon az EUB-hoz, annak ellenére, hogy az kötelező lett volna és amely előzetes döntéshozatali eljárás során az EUB iránymutatást nyújthatott volna, arra vonatkozóan, hogy az uniós jog elsőbbséget kell élvezzen, ezért a keresettel támadott adóhatósági határozatokat a bíróságnak hatályon kívül kell helyeznie.

A bíróságnak az EUMSZ. 267. §-a értelmében kötelező lett volna előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményeznie, hiszen fenti rendelkezés előírja ezt azon esetekben, amikor olyan bíróság előtt folyó ügyben merül fel ilyen kérdés, amelynek döntése ellen a nemzeti jog értelmében nincs további jogorvoslat. Jelen ügyben pedig a Pp. 340/A. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálat kizárt. A fentiek következtében közvetlenül sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elve, továbbá a fenti elv immanens tartalmát képező tisztességes eljáráshoz való jogunk, melyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarált.

A jogállamiság elvével kapcsolatban az Alkotmánybíróság 5/1999. (III. 31.) és 18/2000. (VI. 6.) határozatain keresztül kifejezésre juttatta, hogy a jogállamiság konkrét alkotmánybíróági mérce, mely alkotmánybíróági döntés közvetlen hivatkozási alapja lehet, és amely normatív tartalommal bír. A közhatalommal rendelkező állami szerveknek a jogszabályok által meghatározott keretek között, a polgárok számára kiszámítható és átlátható módon kell működniük, hiszen csak így érvényesülhet a jogállamiság és az annak immanens tartalmát képező jogbiztonság követelménye. A bíróságnak döntése meghozatalakor tisztában kellett volna lennie azzal a ténnyel, hogy jelen ügyekben nem áll rendelkezésre további jogorvoslati lehetőség, illetve annak, hogy ilyen esetben köteles eleget tenni az előzetes döntéshozatal kezdeményezésére vonatkozó kérelmünknek és így az EUMSZ. 267. cikke értelmében kötelező azt előzetes döntéshozatali eljárásra utalnia a kérdést. Mivel a bíróság megtagadta tőlünk ezt a jogot, ennek következtében sérült a jogbiztonság követelménye. A tagállami bíróságok előtt eljáró polgárok joggal számítanak arra, hogy egy demokratikusan működő jogállamban a bíróság ismeri a vonatkozó európai uniós jogszabályokat, adott esetben azok közvetlen hatályát és alkalmazza azokat, különösen 12 évvel Magyarország uniós csatlakozása után.

Különösen furcsa az a tény, hogy a bíróság az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelem elutasításának indokolásakor az EUMSZ-re hivatkozott, ugyanakkor ugyanezen uniós jogszabály egyéb cikkelyeit (így a 18. és 63. cikkelyeit) nem tekintette kötelező érvényű rendelkezésnek.

A korábbi 2/2000. (II. 25.) számú AB határozatra hivatkozással előadjuk, hogy törvénysértő döntés esetében a közérdek is sérül, amely által másoknak a közigazgatás által védett jogai, illetve törvényes érdekei is sérülhetnek. Az eljárásjognak a feladata, hogy ezt a két követelményt, tehát a közigazgatási határozatok törvényességét és a jogbiztonságot összehangolja. A közigazgatási határozatok esetében ugyanis a megváltoztathatatlanság, azaz az anyagi jogerő akkor áll be, ha a fél valamennyi jogorvoslati lehetőséget, így a bírósági felülvizsgálatot is kimerítette és a bíróság a közigazgatási szerv döntését megsemmisítette és nem rendelt el új eljárást, vagy a döntést vagy helyben hagyta, vagy megváltoztatta.

A bíróság a felperes (jelen eljárás Indítványozója) kérelmét azzal utasította el, hogy álláspontja szerint nem fogalmazott meg olyan kérdést, amelyek kétségessé teszik a bíróság számára a jogalkalmazást, illetve az Itv. szabályainak értelmezését, holott ezen jogkérdés elbírálása volt a per tárgya.

Az Alkotmánybíróság egy korábbi döntésében azt is hangsúlyozta, hogy „értelmezése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog azt a minimális tartalmi követelményt állítja az adóigazgatási eljárásban hozott határozatot felülvizsgáló bírói döntés indokolásával szemben, hogy az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően a határozat törvényességét érintő lényeges kérdéseit kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be.” 7/2013. (III. 1.) AB határozat, indokolás 38. Ez esetünkben elmaradt, sérült a tisztességes eljáráshoz való jogunk.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Álláspontunk szerint a jogkérdés érdemi

vizsgálata maradt el, hiszen a bíróság sommásan pusztán azt állapította meg, hogy az Itv. rendelkezéseiből az a következtetés vonható le, ami az ítéletekben is tükröződik.

Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. Az Alkotmánybíróság ezt a követelményt a 39/1997. (VII. 1.) AB határozatában, a közigazgatási határozatok törvényességének ellenőrzésével összefüggésben úgy fogalmazta meg, hogy „[a] közigazgatási határozatok törvényessége bírósági ellenőrzésének szabályozásánál alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a perbe vitt jogokat és kötelezettségeket az Alkotmány[ban] [...] meghatározott feltételeknek megfelelően érdemben elbírálhassa.” Az Alkotmánybíróság e határozatának indokolásában kifejtette, hogy a közigazgatási határozatok bírói ellenőrzésének alkotmányos szabályát csak a tisztességes eljáráshoz fűződő jogra tekintettel lehet értelmezni.

Előadjuk továbbá, hogy sérült az Alaptörvény Q cikk (2) és (3) bekezdésében foglalt azon követelmény, melynek értelmében Magyarország biztosítja a magyar jog és a nemzetközi jog összhangját, elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A bíróság döntései indokolásában teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az Európai Unió alapítószervei – így az EUMSZ – is közvetlen hatállyal bírnak Magyarországon, így azt a magyar bíróságok kötelesek alkalmazni (Van Gend en Loos-ügy), valamint azt a tényt, hogy az európai uniós jog a belső jog részét képezi.

4.2.

Az Abtv. 26.§ (1) bekezdésére alapított panaszunk tekintetében úgy véljük, az Itv. 102. § (1) bek. v) pontja sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésében deklarált törvény előtti egyenlőséghez való jogot és a megkülönböztetés tilalmának követelményét az Alaptörvény XXVII. Cikk (1) bekezdésének (szabad mozgás és tartózkodási hely szabad megválasztása) vonatkozásában, továbbá sérül az Alaptörvény Q cikk (2) és (3) bekezdésében és E) cikk (1) és (3) bekezdésében foglalt rendelkezések.

Ismert az Alkotmánybíróság azon megközelítése, miszerint az európai uniós joganyag a belső (tagállami) jog részét képezi, azonban az Alkotmánybíróságnak – a hatáskörét rögzítő szabályok értelmében – nem terjed ki a hatásköre annak vizsgálatára, hogy valamely jogszabályi rendelkezés sérti-e az Európai Unió jogát.

Ugyanakkor az Alaptörvény E) cikk (2) bekezdésének szövegezése, miszerint „Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján – az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig – az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja.” arra utal, hogy Európai Unió joganyagát képező elsődleges jogforrások nemzetközi szerződésnek minősülnek.

Álláspontunk szerint amennyiben valamely jogszabályi rendelkezés (így az Itv. 102. § (1) bekezdés v) pontja sértheti az uniós jogot, akkor az Alkotmánybíróságnak kötelezettsége ezt vizsgálni, hiszen ez következik EUSz. 4. cikk (3) bekezdéséből fakadó „lojális együttműködés elvéből”, illetve az Alaptörvényben is rögzített rendelkezésekből.

A tagállamoknak ugyanis kötelezettsége, hogy megtegyenek minden megfelelő általános vagy különös intézkedést az uniós jog érvényesülés kötelezettsége teljesítésének biztosítása érdekében, ami a tagállamok valamennyi hatóságára, így a hatáskörükbe tartozó ügyek vonatkozásában a bíróságokra is vonatkozik [*Von Colson-ügy* (C-14/83), *Marleasing-ügy* (C-106/89)]. Következésképpen a nemzeti jog alkalmazásakor az értelmezést végző nemzeti bíróságnak figyelemmel kell lennie e szempontokra, és ennek során például az EUB gyakorlatára.

Az EUB gyakorlatában rámutatott arra, hogy az EUMSZ „saját jogrendszert hozott létre, amely a szerződés hatálybalépésétől a tagállamok jogrendszerébe illeszkedik, és amely azok bíróságaira nézve kötelező”. Az EUB kiemelte azt is, hogy a közösségi (uniós) jog rendelkezéseinek beépítése valamennyi tagállam jogába, és általában az EUMSZ „szövege és szelleme szükségszerűen kizárja, hogy az államok az általuk viszonyossági alapon elfogadott jogrendszerrel szemben utólagos, egyoldalú intézkedést érvényesítsenek, így ilyen intézkedés nem érvényesülhet e jogrendszer ellenében”. [*Costa kontra ENEL-ügy* (C-6/64.)] Tehát a tagállam belső joga, az elsőbbséget élvező uniós joggal szemben, burkolt, közvetett diszkriminációt sem alkalmazhat.

A sérelmezett bírósági döntések azt rögzítették, hogy Indítványozó számára nem azért nem biztosítja az illetékmentességet, mert nem belföldi székhelyű, hanem azért mert nem felel a törvényi előírásoknak. Mégpedig annak a törvényi előírásnak, hogy az illetékes törvényszék által kell legyen nyilvántartásba véve. A döntés pedig levezeti, hogy a törvényszék alatt magyar bírósági szerv értendő, hiszen az Itv. 102. § (1) bekezdés v) pontja határozza meg, hogy ki tekinthető alapítványnak – az, akit a törvényszék, a magyar bíróság nyilvántartásba vesz – vagyis „*felperest akkor illette volna meg az illetékmentesség ezen feltételeket igazolni tudja*” magyarul azt, hogy belföldi székhelyű. Ezen következtetés nyilvánvalóan diszkriminatív, ellentétes az uniós joggal. Az egyébként a jogszabály által számunkra biztosított előzetes döntéshozatali lehetséges biztosítása erre tényre rá tudott volna mutatni és akkor helyes döntés születhetett volna.

Egy másik ügyben az EUB hangsúlyozta azt is, hogy „a közösségi (uniós) jog elsőbbségének elve alapján a Szerződés közvetlenül alkalmazandó rendelkezései és az intézmények közvetlenül alkalmazandó jogi aktusai a tagállamok belső jogával fennálló kapcsolatuk tekintetében nemcsak azzal a hatással bírnak, hogy – pusztán hatálybalépésük ténye folytán – a tagállamok nemzeti jogának valamennyi, a közösségi (uniós) joggal ellentétes rendelkezését a jog erejénél fogva alkalmazhatatlanná teszik, hanem – mivel e rendelkezések és jogi aktusok szerves részét képezik a tagállamok területén alkalmazandó jogrendszernek, és ez utóbbi keretében elsőbbséget élveznek – azzal is, hogy megakadályozzák az uniós normákkal összeegyeztethetetlen, új nemzeti jogalkotási aktusok érvényes létrehozását.”

Emellett az EUB hangsúlyozta azt is, hogy minden eljáró bíróságnak kötelessége az uniós jog teljes egészében történő alkalmazása és azon jogok védelme, amelyet az biztosít, adott esetben eltekintve a nemzeti jog mindazon – akár a közösségi szabályt megelőző, akár azt követő – rendelkezéseinek alkalmazásától, amelyek esetlegesen ellentétesek azzal. [*Simmenthal* (II)-ügy (106/77.)] Megjegyezzük azt is, hogy az EUB korábbi Köbler-ítélete alapján a tagállami bíróságok által a közösségi jog nyilvánvaló megsértésével okozott károkért a tagállamok felelősek.

Az előadottak alapján kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy alkotmányjogi panasz beadványunkat fogadja be és hozzon kérelmünknek megfelelő döntést!

5.

Az ügyben a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 340/A. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálat kizárt, mert a közigazgatási hatósági ügyben megállapított fizetési kötelezettség az egymillió forintot nem haladja meg.

6.

Az ügyben a fentiekre tekintettel nincs felülvizsgálat, sem pedig perújítás folyamatban a bíróság előtt.

Tisztelettel az Indítványozó

Stiftung „Edith Maryon” zur Förderung Sozialer Wohn- und Arbeitsstätten

helyett a meghatalmazott:

[Redacted signature area]

[Redacted name] ügyvéd

Melléletek:

- ügyvédi meghatalmazás
- nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
- érintettséget alátámasztó dokumentumok I/1-6